

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3978/2567

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา โจทก์ นาย ณ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 290, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ผู้ตายที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทง น. แล้ว น. ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายที่ 1 จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าอย่างกะทันหันโดยจำเลยมิได้คบคิดนัยหมายกันมาก่อน ถือไม่ได้ว่าจำเลยเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและฐานฆ่าผู้อื่นโดยพลาด แต่เมื่อจำเลยมีเจตนาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้ตายที่ 1 มาตั้งแต่ต้นและร่วมข่มขืนชกต่อยผู้ตายที่ 1 จึงต้องรับผลแห่งการกระทำของพวกจำเลยและ น. ด้วย การกระทำของจำเลยจึงเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดฐานทำร้ายผู้ตายที่ 1 จนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายตาม ป.อ. มาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 และฐานร่วมกันทำร้ายผู้ตายที่ 2 จนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายโดยพลาดตาม ป.อ. มาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 60, 83 อันเป็นความผิดหลายอย่างซึ่งรวมอยู่ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นและฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยพลาดตามที่โจทก์ฟ้อง และเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ซึ่งศาลฎีกาลงโทษในความผิดดังกล่าวตามที่พิจารณาได้ความได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 92, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีของกลาง และเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่ว่า จำเลยอยู่ในที่เกิดเหตุ โดยจำเลยมีปากเสียงและทะเลาะวิวาทกับนายจิรโชติ ผู้ตายที่ 1 แล้วจำเลยใช้ขวดสุราตีศีรษะผู้ตายที่ 1 จำนวน 1 ครั้ง บริเวณลานจอดรถร้านคลับ 99 ผู้ตายที่ 1 วิ่งหนีไป จำเลยวิ่งตามไปแล้วผู้ตายที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทงจำเลยที่หน้าอกขวาและซ้าย รวม 4 ครั้ง หลังจากนั้นจำเลยล้มลง จำเลยไม่ได้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดของนายณนพนาท อาวุธปืนและอาวุธมีดปลายแหลมไม่ใช่ของจำเลยกับรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 เพียงกระทงเดียว จำคุก 20 ปี ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี เพิ่มโทษกระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น เป็นจำคุก 26 ปี 8 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นที่

ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี 4 เดือน รวมจำคุก 27 ปี 12 เดือน ธิบของกลาง ข้อหาอื่นในท้าย จำเลย อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2565 เวลาประมาณ 1 นาฬิกา ขณะที่ นางสาวรุ่งฤดี และนางสาวสิริทา กับเพื่อนกำลังเดินไปที่ลานจอดรถหน้าร้านคลับ 99 พบนายจิรโชติ ผู้ตายที่ 1 กำลังพูดคุยกับนางสาวกมลชนก พี่สาวของนางสาวรุ่งฤดีว่าจะไปส่งที่บ้าน แล้วนางสาวรุ่งฤดีกับเพื่อนและผู้ตายที่ 1 เดินไปที่ลานจอดรถ ระหว่างนั้นนายอนุพนาท เดินเข้าไปถามผู้ตายที่ 1 ว่า ไหนคนชื่อเบส ผู้ตายที่ 1 บอกว่า ไฉน ๆ นะ เพื่อนผม ขณะเดียวกันจำเลยใช้ขวดตีศีรษะผู้ตายที่ 1 ผู้ตายที่ 1 วิ่งหลบหนีไป มีคนร้ายวิ่งตามผู้ตายที่ 1 ไปรวมทั้งจำเลยและนายอนุพนาทด้วย แล้วผู้ตายที่ 1 กับคนร้ายซึ่งวิ่งตามไปซุ่มจนชกต่อยและใช้อาวุธมีดแทงกัน หลังจากนั้นผู้ตายที่ 1 ถอยออกมา นายอนุพนาทวิ่งตามผู้ตายที่ 1 ไป ผู้ตายที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทงนายอนุพนาท ส่วนนายอนุพนาทใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายที่ 1 แต่กระสุนปืนไม่ถูกผู้ตายที่ 1 โดยกระสุนปืนพลาดไปถูกนายสุภชัย ผู้ตายที่ 2 เป็นเหตุให้ผู้ตายที่ 2 ถึงแก่ความตาย หลังเกิดเหตุผู้ตายที่ 1 ถึงแก่ความตายเนื่องจากเสียเลือดมากจากบาดแผลถูกอาวุธมีดแทงบริเวณหลังและช่องอก และนายอนุพนาทถึงแก่ความตายจากบาดแผลถูกอาวุธมีดแทง ส่วนจำเลยได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลถูกอาวุธมีดแทงที่หน้าอกซ้าย 1 แผล หน้าอกขวา 1 แผลและช่องท้อง 1 แผล ความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยข้อแรกมีว่า จำเลยร่วมกันกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยกับนายอนุพนาทเดินทางมาร้านคลับ 99 ด้วยกันเดินออกจากร้านคลับ 99 พร้อมกันหรือพบกันก่อนเกิดเหตุที่จำเลยใช้ขวดตีศีรษะผู้ตายที่ 1 ก็ตาม แต่จำเลยเบิกความรับว่าจำเลยรู้จักนายอนุพนาท ซึ่งเมื่อพิจารณาประกอบข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อนายอนุพนาทสอบถามผู้ตายที่ 1 แล้วจำเลยใช้ขวดตีศีรษะผู้ตายที่ 1 ทันที เมื่อผู้ตายที่ 1 วิ่งหลบหนี จำเลย นายอนุพนาทกับพวกได้วิ่งตามผู้ตายที่ 1 ไป เช่นนี้พฤติการณ์ของจำเลยดังกล่าวบ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยและนายอนุพนาทกับพวกที่วิ่งตามผู้ตายที่ 1 ไปเป็นพวกเดียวกันและต่างรู้เห็นถึงการกระทำของแต่ละคนโดยมีเจตนาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้ตายที่ 1 มาตั้งแต่ต้น โจทก์มีนายวศิน เบิกความว่า เมื่อผู้ตายที่ 1 วิ่งมาถึงจุดหมายเลข 2 เกิดการซุ่มกัน โดยพวกของจำเลยประมาณ 10 คน ส่วนผู้ตายที่ 1 มีเพียงคนเดียว มีการชกต่อยและแทงกัน แต่พยานไม่ทราบว่าใครเป็นคนแทง และผู้ตายที่ 1 แทงสวนไปด้วย เมื่อผู้ตายที่ 1 ถอยออกมา นายอนุพนาทวิ่งตามผู้ตายที่ 1 ออกมา ผู้ตายที่ 1 จึงใช้อาวุธมีดแทงนายอนุพนาท และนายอนุพนาทใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายที่ 1 ทันที แม้นายวศินเบิกความว่า พยานไม่เห็นจำเลยวิ่งตามผู้ตายที่ 1 ไปก็ตาม แต่เมื่อจำเลยเบิกความรับว่าจำเลยวิ่งตามผู้ตายที่ 1 ไป และหลังเกิดเหตุจำเลยได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลถูกอาวุธมีดแทงที่หน้าอกซ้าย 1 แผล หน้าอกขวา 1 แผล และช่องท้อง 1 แผล เชื่อว่าเมื่อจำเลยวิ่งตามผู้ตายที่ 1 ไปทัน จำเลยได้เข้าร่วมซุ่มจนชกต่อยกับผู้ตายที่ 1 ซึ่งระหว่างการซุ่มมีการใช้อาวุธมีดแทงกันด้วย ประกอบกับผู้ตายที่ 1 เป็นผู้ใช้อาวุธมีดแทงนายอนุพนาท ทำให้เชื่อว่าบาดแผลที่ถูกอาวุธมีดแทงของจำเลยเกิดจากผู้ตายที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทงจำเลย เมื่อผู้ตายที่ 1 ถึงแก่ความตายเนื่องจากบาดแผลที่ถูกแทงด้วยอาวุธมีดโดยโจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยเป็นผู้ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตายที่ 1 และนายอนุพนาทเป็นผู้ใช้

อาวุธปืนยิงผู้ตายที่ 1 หลังจากที่ถูกผู้ตายที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทงนายณนฤพนาทแล้ว แต่กระสุนไม่ถูกผู้ตายที่ 1 โดยพลาดไปถูกผู้ตายที่ 2 ถึงแก่ความตาย เช่นนี้ เหตุการณ์ที่ผู้ตายที่ 1 ถูกอาวุธมีดแทงและนายณนฤพนาทใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายที่ 1 จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าอย่างกะทันหันโดยจำเลยมิได้คบคิดนัดหมายมาก่อน ถือไม่ได้ว่าจำเลยเป็นตัวละครร่วมกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและฐานฆ่าผู้อื่นโดยพลาด แต่เมื่อจำเลยมีเจตนาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้ตายที่ 1 มาตั้งแต่ต้นและร่วมชุลมุนชกต่อยผู้ตายที่ 1 จำเลยจึงต้องรับผลแห่งการกระทำของพวกจำเลยและนายณนฤพนาทด้วยการกระทำของจำเลยจึงเป็นตัวละครร่วมกระทำความผิดฐานทำร้ายผู้ตายที่ 1 จนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 และฐานร่วมกันทำร้ายผู้ตายที่ 2 จนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายโดยพลาดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 60, 83 อันเป็นความผิดหลายอย่างซึ่งรวมอยู่ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นและฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยพลาดตามที่โจทก์ฟ้อง และเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ซึ่งศาลฎีกาลงโทษในความผิดดังกล่าวตามที่พิจารณาได้ความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 83 ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยไม่ปรับบทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 60 และ 83 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เห็นว่า ทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยรู้มาก่อนว่านายณนฤพนาทพาอาวุธปืนของกลางติดตัวมาด้วย ทั้งขณะเกิดเหตุจำเลยไม่ได้ร่วมกับนายณนฤพนาทยึดถือครอบครองอาวุธปืนของกลาง ดังนี้ จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยมีส่วนร่วมกับการมีอาวุธปืนและการกระสุนปืนของกลางไว้ในครอบครอง จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้ความผิดฐานดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นและยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี ซึ่งต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่ปัญหว่าการกระทำของจำเลยไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง นั้น เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยข้อต่อไปมีว่า มีเหตุที่จะลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นในสถานเบาหรือไม่ เห็นว่า เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายและฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายโดยพลาดแล้ว ศาลฎีกาต้องกำหนดโทษจำคุกจำเลยใหม่ กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยว่ามีเหตุลงโทษจำคุกจำเลยในสถานเบาหรือไม่อีก พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 และมาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 60 และ 83 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งแต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 เพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสาม เป็นจำคุก 13 ปี 4 เดือน

ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · วรวิทย์ ทวาทสิน · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3978/2567>